

Phần 5

Minh Thư trở lại lúc nhà sách Thanh Niên chuẩn bị đóng cửa.

Tuyết Anh từ bên trong đi ra, có vẻ như cô không khỏe lắm. Ngờ ngợ một chút, Minh Thư đi lại đón đầu Tuyết Anh:

- Chị là Tuyết Anh phải không?

Tuyết Anh đứng lại, cô nhận ra cô gái hồi chiều đi với Hoàng Bảo, họ cư xử thân mật với nhau. Tuyết Anh gật đầu:

- Tôi là Tuyết Anh. Có chuyện gì không?

- Anh Bảo từng nói ảnh và chị rất thân với nhau, nên tôi muốn đến gặp chị cho tường tận hơn. Hồi chiều không biết chị nên tôi không chào hỏi.

Tuyết Anh cười gượng:

- Có gì đâu.

- Chúng ta đi uống nước và nói chuyện có được không?

Lưỡng lự một chút, Tuyết Anh gật đầu:

- Được.

- Tôi có xe ngoài kia, mời Tuyết Anh.

Một chiếc xe ô tô màu trắng sữa sang trọng, Minh Thư cố tình cho Tuyết Anh thấy sự giàu có của mình. Cô mở cửa xe cho Tuyết Anh ngồi vào, xong đóng cửa lại và đi vòng qua ngồi vào tay lái, lái xe đi.

Minh Thư vừa lái xe vừa liếc sang Tuyết Anh. Một cô gái nếu không nói là ưa nhìn, xinh xắn, nhưng có lẽ cô ta khá bèo nhèo.

- Chị không khỏe à?

Tuyết Anh gật đầu:

- Vâng, tôi bị cảm mấy hôm nay.

- Tôi không làm mất thời gian của chị đâu. Một ngày làm việc cho đến lúc này cũng mệt lắm phải không?

- Vâng.

- Vậy thì tôi nói ngay nhé. Tôi và anh Bảo quen nhau, năm đó ảnh mười hai, còn tôi mới mười tuổi.

Minh Thư dừng lại một chút xem phản ứng của Tuyết Anh, xong cô tiếp tục:

- Khi đó, chúng tôi rất thương nhau, anh Bảo có cái gì cũng chia cho tôi và tôi cũng vậy. Có một hôm nhận một nửa củ khoai lang bẻ đôi của tôi, ảnh bảo khi... lớn lên ảnh sẽ cưới tôi làm vợ.

Tuyết Anh ngồi sững người ra, hai bàn tay cô nắm lại, cô không biết mình nên nói gì. Minh Thư cười khẽ:

- Vì câu nói ấy mà tôi chờ anh ấy. Mười ba năm đi qua, gia đình tôi đi định cư ở nước ngoài, tôi học xong chương trình đại học và quyết định trở về.

- Chị nói với tôi chuyện này có ý gì?

- Tôi nghĩ Tuyết Anh biết, chiều nay đi với nhau, anh Bảo thú thật với tôi, sau khi Diễm Chi không còn nữa, lúc buồn chán ảnh... đã đến với Tuyết Anh như một sự lãng quên.

Đôi hàm răng Tuyết Anh cắn lại, một sự đau đớn tràn ngập lòng cô. Hoàng Bảo không phải là loại người như thế.

Minh Thư nhìn sang “địch thủ”, có vẻ như “địch thủ” đang thấm đòn đau. Cô hạ nốt nắm đấm cuối cùng:

- Chủ nhật này là sinh nhật ba anh Bảo, cả gia đình dự định tổ chức lễ đính hôn cho chúng tôi luôn, cho nên tôi cần gặp Tuyết Anh, để nói cho Tuyết Anh biết, anh Hoàng Bảo không còn là người độc thân mà ảnh sắp cưới vợ. Còn tôi không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào giữa Tuyết Anh và anh ấy.

Tuyết Anh ngồi lặng một lúc, cô mới khẽ khàng lên tiếng:

- Chị yên tâm đi, tôi sẽ không gặp anh ấy nữa đâu. Còn phần chị cũng nên bảo anh ấy đừng gặp tôi.

- Tuyết Anh phải tự nói hay hơn chứ.

- Vâng.

- Chúng ta ghé quán nước nhé.

- Thôi, không cần đâu, cho tôi xuống cũng được.

- Tôi đưa Tuyết Anh về nhà, dù gì tôi cũng muốn giữa chúng ta có một tình bạn.

- Chị dừng xe đi.

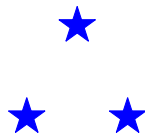
Vờ nhún vai như không hài lòng, Minh Thư tấp xe vào lề:

- Tuyết Anh đón xe taxi về nhé.

Không trả lời, Tuyết Anh mở cửa xe bước xuống. Minh Thư chồm người qua đóng cửa lại, cô không cần khách sáo với Tuyết Anh nữa, một “địch thủ” lợi hại. Cô ta bị sốc ư? Còn cô không bị sốc sao. Cô vì anh mà trở về, sự trở về của cô không thể thành sự vô nghĩa. Hoàng Bảo phải là của cô.

Đứng trụ lại một chút và nhìn theo chiếc xe sang trọng chỉ còn là một chấm nhỏ, Tuyết Anh đau đớn lê bước. Cô phải làm gì đây với bào thai đang mang, khi anh sắp đi cưới vợ?

Làm gì đây?

Đã hơn mười một giờ đêm, Tuyết Anh vẫn chưa về nhà. Hay là đêm nay cô ấy biết anh chờ ở đây, nên lại đạp xe về cô nhi viện.

Thở dài, Hoàng Bảo vút điều thuốc xuống chân và dùng mũi giày đập tắt. Anh không hay hút thuốc, vậy mà từ ngày không còn những ngày vui vẻ với Tuyết Anh, anh tập hút thuốc.

Vừa định đi về, Hoàng Bảo giật mình vì nhận ra vóc dáng quen thuộc của Tuyết Anh xuất hiện nơi đầu hẻm, đầu cúi thấp, dáng đi thều thào như người ốm nặng. Hoàng Bảo đi nhanh đến:

- Có chuyện gì mà khuya quá, em mới về?

Nhìn thấy Hoàng Bảo, cơn giận của Tuyết Anh bùng lên. Đồ bắt cá hai tay. Cô ngược lên quắc mắt:

- Tại sao anh cứ lảng vảng trước mặt tôi hoài vậy? Tôi nói với anh lần nữa, là tôi hoàn toàn không muốn có bất kỳ liên hệ nào với anh.

Hoàng Bảo hơi bất ngờ trước vẻ giận dữ của Tuyết Anh. Tuy nhiên, anh lại hơi vui khi nghĩ cô đang ghen vì bạn chiều anh đi với Minh Thư, nên anh vươn tay tới đặt tay mình lên vai cô:

- Em đang... ghen, có đúng không?

- Đừng có đụng vào người tôi.

Tuyết Anh hất mạnh tay Hoàng Bảo ra, cô càng giận dữ hơn:

- Vớ vẩn? Tại sao tôi phải ghen, khi anh là gã đàn ông tồi, tồi hơn tất cả những người tôi quen.

Xem vẻ cô giận dữ thật sự. Hoàng Bảo ngăn người ra:

- Tuyết Anh? Anh không hiểu tại sao em luôn lãnh đạm và ra vẻ ghét bỏ anh. Ngày trước chúng ta thật sự vui vẻ với nhau mà.

- Anh không hiểu hay vờ không hiểu, là anh xúc phạm tôi mà cứ vờ như rất yêu tôi. Tôi nói thẳng: anh chẳng khác gì Việt, bắt cá hai tay.

- Anh bắt cá hai tay?

- Làm ơn tránh ra cho tôi đi. Khuya rồi, tôi cần vào nhà tắm rửa nghỉ ngơi.

- Anh muốn em giải thích những lời em vừa nói: anh bắt cá hai tay?

- Anh tự đi mà tìm hiểu. Nói tóm lại là tôi rất phiền khi bị anh đón đường chặn ngõ như thế này.

Lách người qua, Tuyết Anh đi vào con hẻm, đến nhà mình mở cửa ra và vội đóng cửa lại. Hoàng Bảo đứng chôn chân trong đau khổ. Tuyết Anh phiền vì anh luôn đeo bám cô? Nếu anh không yêu em, anh sẽ không đi tìm em vất vả, để bị em lạnh lùng xua đuổi và thậm chí còn nói những lời khó nghe.

Em phải hiểu là tại sao chứ? Cũng giận dữ không kém, Hoàng Bảo quay ngoắt ra xe, anh leo lên nỏ máy chạy đi trong nỗi đau đớn cùng cực.

Tại sao nữ cư xử với anh tàn nhẫn như vậy hả?

Tiếng xe máy chạy đi, Tuyết Anh đau khổ ngồi bệch trên nền gạch.

Tôi là một con chim không tổ

Lòng cô đơn hơn đũa mò xôi

Tôi chỉ sống để hoài hoài tưởng nhớ

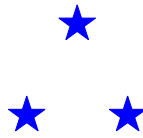
Mãi mãi yêu nhưng giấu giếm luôn luôn.

Trên trang web lúc này Gai Nhọn đi, đầu mắt, người bạn tri kỷ tri âm của tôi, anh cũng bỏ tôi mà đi hay sao?

Bàn tay Tuyết Anh lần lần gõ lên những phím chữ:

“Em đang dối lòng mình, Gai Nhọn ơi. Em có yêu anh ấy, nhưng bây giờ không thể được nữa rồi. Em nên nói với anh như thế nào, khi mà em vừa cần anh ấy lại vừa xua đuổi anh ấy. Anh ấy sắp cưới vợ, một người vợ hơn em tất cả. Em khóc đêm nay đây, anh ạ, một mối tình thứ nhất tan vỡ, em tìm đến mối tình thứ hai, cũng lại tan vỡ. Em không biết sắp tới, mình sống như thế nào nữa...”

Dòng chữ tha thiết buồn, Hoàng Bảo sững người và suýt chút nữa anh reo lên. Em có yêu anh, tại sao dối lòng hả Tuyết Anh? Anh không mắc mưu em nữa đâu.

- **B**ữa nay Tuyết Anh không đi làm sao cô Mai?

Hoàng Bảo lại xuất hiện ở nhà sách Thanh Niên, anh băn khoăn hỏi Ngọc Mai. Ngọc Mai nhìn Hoàng Bảo, cái nhìn đầy cảm tình:

- Bữa nay Tuyết Anh không đi làm, cô ấy đi theo đoàn tham quan khu du lịch Suối Tiên.

- Đi Suối Tiên?

- Ừ, anh muốn tìm Tuyết Anh thì đến đó sẽ gặp. Anh Bảo này! Tôi có một chuyện bật mí cho anh biết, nhưng mà khi hai người là vợ chồng phải nhớ ơn bà mai này đây.

Hoàng Bảo hỏi:

- Chuyện gì Ngọc Mai nói đi.

Ngọc Mai vừa định nói, cô bị Mai Trinh bịt miệng lời đi:

- Cậu hay quá hả? Anh ta sắp cưới vợ, một cô gái giàu có, từng định cư ở Mỹ, vì yêu anh ta mà trở về. Cảm cậu nhiều chuyện.

Hai cô gái cứ xì xào, Hoàng Bảo đành nói lớn:

- Ngọc Mai! Cảm ơn ghen, tôi đi Suối Tiên đây.

Hoàng Bảo phóng ra cửa, anh quyết định đi Suối Tiên gặp Tuyết Anh. Nếu như anh không đọc được những dòng thư Tuyết Anh viết cho Gai Nhọn, anh sẽ

bỏ cuộc, dù lòng anh, trái tim anh bây giờ chỉ có mỗi một mình cô. Anh sẽ kiên trì đi tìm cô và chinh phục cô.

Tuyết Anh đi theo đoàn tham quan, đi để mà đi, cho lòng cô vui đi buồn khổ. Hoàng Bảo sắp cưới vợ, một cô gái nhà giàu, hơn cô tất cả. Bàn tay Tuyết Anh đặt nhẹ lên bụng, bào thai trong bụng cô bước sang tháng thứ ba, vài tháng nữa, bụng cô lớn lên, cô sẽ quay về cô nhi viện. Con của cô cũng như cô, lại lớn lên trong cô nhi viện. Nghĩ đến điều này, tim Tuyết Anh lại quặn lên một nỗi đau vô bờ. Con ơi! Mẹ xin lỗi con.

- Tuyết Anh!

Một bàn tay đặt lên vai Tuyết Anh từ phía sau, làm cô giật mình lùi lại, sững sốt khi nhìn thấy Hoàng Bảo:

- Tại sao anh lại có mặt ở đây?

Hoàng Bảo mỉm cười, xem như đêm qua giữa anh và cô chưa từng tức tối nhau:

- Tại sao anh không thể có mặt? Ngày chủ nhật anh đi chơi và Suối Tiên đâu có bảng cấm: Trần Hoàng Bảo không được có mặt.

Tuyết Anh lườm Hoàng Bảo. Mặt của anh sáng nay hơn hờ như có chuyện vui. Cô mai mỉa:

- Người ta không cấm anh đến chơi, nhưng hôm nay không phải ngày tổ chức lễ đính hôn của anh sao?

Hoàng Bảo ngạc nhiên:

- Đính hôn, sao anh không biết chuyện này vậy?

- Anh đừng có giả nai. Nghề đóng kịch của diễn viên sân khấu, là bác sĩ đừng có lẫn sân.

- Thì ra vì chuyện này mà đêm qua em nặng lời xua đuổi anh?

- Không có dễ cho anh bắt cá hai tay đâu, sẽ vuột mất hết đó.

- Anh bắt cá hai tay? Bắt có một tay mà anh đang mết cầm canh đây nè. Tuyết Anh nè, đừng dối lòng nữa ghen em!

- Tôi dối lòng hay anh là kẻ tham lam.

- Anh mà tham lam cho anh chết liền. Ngọc Mai nói...

Tuyết Anh hoảng hốt:

- Ngọc Mai nói làm sao?

- Nói em yêu anh.

- Nói gì nữa?

- Cổ nói: Em dối lòng, em có yêu anh. Tại sao vậy, em yêu anh mà lại xua đuổi anh?

Sao anh ấy nói như là những lời mình tâm sự với Gai Nhọn vậy? Không thể nào!

Hoàng Bảo và Gai Nhọn là hai người khác nhau.

- Tuyết Anh nè! Tụi mình đi tàu lượn cao tốc đi.

Không đợi cô đồng ý, Hoàng Bảo kéo cô đi.

- Em gan lắm mà, ngồi tàu cao tốc lần nào em cũng hét to vui vẻ. Đi nhé!

Hai người mua vé đi tàu cao tốc, Hoàng Bảo dắt cô vào ngồi, anh gài dây an toàn cho cô. Tuyết Anh cắn môi. Có lẽ đi tàu cao tốc không sao đâu, mọi khi mình cũng chơi trò cảm giác mạnh này mà. Tàu bắt đầu chuyển động và chạy. Hôm nay Tuyết Anh không hề hờn hét to, mà hai bàn tay cô nắm lại trong cảm giác choáng và chóng mặt.

- Em sao vậy Tuyết Anh?

- Xuống đi, chóng mặt quá.

Hoàng Bảo ra hiệu cho tàu dừng lại, anh ngạc nhiên nhìn gương mặt xanh mét của cô.

- Em làm sao vậy?

- Không sao. Em đi tìm đoàn.

Đoàn đi tham quan đã lên xe đi chỗ khác, Tuyết Anh bực mình:

- Tại anh đó, đoàn đã bỏ em.

- Nếu cần, anh đưa em về.

- Em... đói quá.

Hoàng Bảo xăng xái:

- Em muốn ăn gì, anh mua cho.
- Em ngồi đây, anh mua nước uống cho em trước đi.

Hoàng Bảo vui mừng. Chỉ cần Tuyết Anh không lạnh lùng xua đuổi anh, cho anh ở bên cô là anh vui rồi.

Hoàng Bảo mua nước uống trước mang lại cho Tuyết Anh, xong anh mua hai hộp cơm, ăn cá chiên ăn với tương ớt. Anh trở lại, Tuyết Anh uống hết nửa chai trà xanh, mặt cô có vẻ tươi tỉnh lại. Hoàng Bảo đưa cho cô xâu cá viên chiên:

- Em muốn ăn cá viên chiên hay ăn cơm?
- Em ăn cá viên chiên rồi mới ăn cơm.

Hoàng Bảo phì cười:

- Anh biết em sẽ ăn hết, mà cơm sườn nướng ở đây không ngon lắm.

Tuyết Anh cầm xâu cá viên chiên quẹt tương đưa vào miệng. Mới vừa nhai, cô vụt bung miệng, một tay trả lại xâu cá cho Hoàng Bảo, cô vội chạy đi. Mới mấy bước phải thụp xuống mà nôn.

Hoàng Bảo vội bước theo, anh lo lắng ôm vai cô:

- Em đang ốm sao còn đi chơi? Đưa anh xem!

Anh sờ tay lên trán cô và vừa định bắt mạch tay, Tuyết Anh hất tay anh ra, vờ mắng:

- Làm bác sĩ khám bệnh đâu mà giữa đường vậy?
- Em bệnh phải để anh lo cho em chứ.
- Em bị cảm, cũng sắp hết rồi.
- Em bị nôn như vậy mà bảo anh không lo cho em sao được. Có nghe còn khó chịu nữa không?
- Em không sao. Bây giờ em muốn uống thôi.
- Uống nước đi, rồi anh đưa em về nhà, không khỏe đừng đi chơi nữa.

Lấy khăn, Hoàng Bảo lau mặt cho cô, đợi cô uống nước xong, anh dắt cô ra bãi gửi xe.

- Có ngồi nổi xe hai bánh không, hay là anh đón taxi về?

- Thôi! Rồi anh bỏ xe ở đây hay sao?
- Đâu có sao.
- Em ngồi xe hai bánh được mà.
- Khi nào chóng mặt thì báo anh dừng xe lại nhé.
- Em không sao mà.

Đúng là như giả đò, sau cơn nôn, Tuyết Anh khỏe lại. Cô ngồi lên sau xe Hoàng Bảo, cho anh đưa cô về nhà. Về đến nhà, anh van lơn:

- Để anh xem mạch cho em.

Tuyết Anh vờ làm vẻ bực dọc:

- Em đã nói em không sao, sao anh cứ méo mó nghề nghiệp vậy, bị nôn một chút là bệnh sao? Muốn em mời anh đi về không?

Hoàng Bảo đành giả lả:

- Ừ, không méo mó nghề nghiệp nữa. Anh quan tâm đến em vì anh yêu em và muốn lo cho em.

- Vậy còn tiệc đính hôn bữa nay ở nhà anh thì sao?

Hoàng Bảo cau mày:

- Làm gì có tiệc đính hôn. Chiều nay nhà anh tổ chức sinh nhật ba anh. Nếu em không tin, anh đưa em về nhà anh.

- Em không đi đâu.

- Không chịu đi rồi em cứ bảo anh sắp cưới vợ, anh không chịu đâu. Mà ai nói với em, anh sắp cưới vợ chứ?

- Cô bạn thanh mai trúc mã gì của anh đó.

- Em muốn nói Minh Thư đó hả?

- Em không biết tên cô ấy. Tối hôm qua, lúc mười giờ, cô ấy đón em tại nhà sách.

Hoàng Bảo kêu lên:

- Đêm qua em về muộn là vì đi gặp Minh Thư?

- Cô ấy bảo hai bên gia đình đã sắp đặt cho cả hai, đám cưới xong gia đình cô ấy sẽ giúp anh mở phòng khám.

- Em nghĩ là anh bằng lòng?

- Dù sao đám cưới với cô ấy cũng tốt hơn là với em.

Ánh mắt Hoàng Bảo ánh lên nét dữ tợn, anh bắt đầu tức giận thực sự, nói gần từng tiếng:

- Em nghe cho rõ! Nếu anh cần tiền, anh đã về nhà, chịu quy lụy má lớn của anh, bỏ nghề nghiệp anh đang làm, tiếp xúc với bệnh nhân bệnh hoạn và máu me để đi kinh doanh. Em biết anh không phải loại người đó mà.

Trong cơn tức giận, Hoàng Bảo bóp mạnh hai tay Tuyết Anh. Đau quá, cô kêu lên:

- Đau! Bỏ tay em ra!

- Nếu em còn hiểu lầm anh, anh sẽ bóp mạnh hơn nữa, cho gãy xương tay em luôn.

- Dù anh có bóp em nát vụn, thì sự thật vẫn là sự thật. Giữa anh và em, ba anh chấp nhận em sao?

- Nếu ba anh không chấp nhận em đó là quyền của ba anh. Còn anh, từ lâu anh vẫn cho là anh sống độc lập, không lệ thuộc vào ai. Anh yêu em và em yêu anh là đủ, em hiểu chưa? Đừng có làm khổ anh nữa, anh không đủ sức chịu được sự hắt hủi lạnh lùng của em đâu.

Hoàng Bảo quỳ thụp xuống, anh ôm Tuyết Anh vào lòng, đầu anh gục vào người cô, mắt anh nhìn cô tha thiết. Tuyết Anh ngược mặt lên cao, như thế này thì cô thua anh mất rồi. Cô không thể dối lòng là cô cũng yêu anh tha thiết. Nếu mất anh, cô thấy mình như mất phương hướng sống. Cô nhũn người ra lả vào vòng tay anh.

Anh chồm lên hôn lên những giọt nước mắt đang trào ra trên má cô:

- Chúng mình đâu thể nào xa nhau được, phải không em?

- Anh Bảo!

Tuyết Anh định nói anh và cô không thể nào xa nhau, bởi vì trong bụng cô đang tượng hình giọt máu của anh. Cô chưa kịp mở lời, bờ môi nóng ấm của anh cuốn lấy bờ môi cô, nụ hôn dịu dàng đắm thắm, rồi mạnh dần lên thành đam mê. Hai người lại là của nhau. Bây giờ mới thực sự là tình yêu.

- **E**m đẹp lắm!

Hoàng Bảo hài lòng ngắm Tuyết Anh:

- Nếu không phải sinh nhật ba anh, anh không về. Nhưng cũng là lúc anh chứng minh với em tình yêu thành thật của anh, em cần có mặt trong sinh nhật của ba.

Phải vất vả lắm, Hoàng Bảo mới thuyết phục được Tuyết Anh chịu đi theo anh về nhà dự sinh nhật ông Đình Giang. Tuyết Anh mặc chiếc jupe trắng rộng, dù bụng cô chưa lớn, cô vẫn muốn che bụng mình. Cho đến lúc này cô vẫn chưa cho anh biết anh sắp lên chức ông bố.

Hoàng Bảo âu yếm hôn lên trán Tuyết Anh:

- Anh có cảm giác em hơi mập lên một chút đó. Chúng mình giận nhau mà em mập lên, kỳ nhỉ!

- Anh biết tại sao không?

- Nói anh nghe đi.

- Tối nay đi dự sinh nhật về, em sẽ nói cho anh nghe. Còn bây giờ trễ rồi, đi thôi ông bạn.

Hoàng Bảo bật cười:

- Ông xã mới đúng chứ.

- Chuẩn ông xã thôi.

- Không có chuẩn gì cả! ông xã, ông xã!

- Bây giờ không đi phải không?

- Đi chứ! Nhưng anh hôn một cái mới đi.

- Anh này... tham lam.

Hoàng Bảo nheo mắt:

- Trong tình yêu phải tham lam chứ.

Hoàng Bảo kéo Tuyết Anh vào lòng, anh hôn cô đắm đuối:

- Em thấy không, mình đã phí bao nhiêu thời gian, sao lại giận hờn nhau. Khi em vui vẻ nồng nàn với anh, em thật đáng yêu.

Tuyết Anh khép mắt đón nhận nụ hôn nồng. Cô phải giành lấy Bảo cho cô và cho cả đứa con của mình nữa chứ.

Đúng sáu giờ ba mươi, Hoàng Bảo đưa Tuyết Anh về nhà. Mọi người đủ mặt, cả Việt và Thu Trang, ba người chị chưa chồng, hai vợ chồng người chị cả với ba đứa con.

- Cậu Bảo về rồi, ông ngoại ơi!

Tuyết Anh khép nép sau lưng Bảo, cô hồi hộp quá đi mất, trống ngực cứ thình thịch. Trong lúc Minh Thư vội chạy ra đón. Cô đứng khựng lại khi nhìn thấy Tuyết Anh.

- Anh Bảo!

- Anh đưa Tuyết Anh đi theo cùng, cũng như anh sẽ thừa ba anh, cưới Tuyết Anh.

Đúng là như có sấm sét trên đầu, Minh Thư sấm mặt:

- Anh sẽ là người phá hỏng cuộc vui hôm nay.

- Anh không nghĩ như thế.

Hoàng Bảo mạnh dạn khoác tay Tuyết Anh đi vào nhà:

- Có anh, em đừng căng thẳng và hồi hộp nhé. Tay em lạnh ngắt rồi.

Tuyết Anh thì thào:

- Em run quá. Mọi người nhìn em như em là người ngoài hành tinh vậy.

- Đừng sợ.

Hoàng Bảo bước qua cánh cửa, anh nghiêng đầu chào ông bà Giang:

- Con chào ba, con chào má lớn. Ba, má lớn! Con giới thiệu đây là Tuyết Anh bạn gái của con.

Bà Giang mai mỉa:

- Con khéo chọn thật đó Bảo.

- Cảm ơn mẹ đã khen. Con không cần gia thế của Tuyết Anh, con yêu cô ấy và cô ấy yêu con, thế là đủ.

- Một túp lều tranh hai quả tim vàng hả?

Bà Giang cười phá lên. Ông Giang lừ mắt:

- Bà không nên đùa kiểu đó. Tuyết Anh, cô ngồi đi. Chúng ta bắt đầu buổi tiệc đi. Nhà không mời người ngoài, đừng ngại cứ tự nhiên nghe Tuyết Anh.

- Dạ vâng.

Tuyết Anh khép nép ngồi xuống chiếc ghế Hoàng Bảo kéo cho cô. Vừa ngồi xuống, cô chạm ngay vào gương mặt Việt và đôi mắt dữ dội của Thu Trang. Không khí khá căng thẳng, một sự căng thẳng, ông Giang không hề hay biết.

- Ba! Con và Tuyết Anh có quà cho ba, chúc sinh nhật sáu mươi tám của ba vui vẻ. Ba luôn khỏe mạnh để sống với chúng con.

- Cảm ơn con.

Mỗi đứa con một lời chúc tốt lành.

Hoàng Bảo cụng ly mình vào ly người anh rể cả.

- Anh Hai, khỏe không?

Một nụ cười méo xệch trên gương mặt Toàn:

- Khỏe.

Thu Trang mát mẻ:

- Còn anh Ba, sao cậu không chào vậy Bảo? Đừng có quên ơn chị tìm ra cậu khuyen cậu đi về nhà.

Hoàng Bảo gật đầu:

- Vâng, cảm ơn chị. Anh Việt, cụng ly một cái nhé.

Ông Giang cười hài lòng:

- Ba luôn mong các con thuận hòa và yêu thương nhau. Mỗi đứa ba cho một tài sản riêng, cố gắng phấn đấu lên, tạo nên tiền bạc, sự nghiệp nhé.

Bà Giang mai mỉa:

- Trong cách chia của ông có thiên vị đó.

Ông Giang cau mày:

- Bà lại nói tôi thiên vị Hoàng Bảo chứ gì? Tất cả chia đồng đều, mà bà có sinh cho tôi con trai chưa?

Nhắc đến khoản này bà Giang đành chịu thua. Chịu thua mà trong lòng thâm âm ức, bà hướng mắt sang Minh Thư:

- Còn chuyện chúng ta mở phòng khám và hôn nhân của Hoàng Bảo, ba mẹ Minh Thư ngỗ lời thì sao, ông đừng có làm người lớn mà sai lời nhé.

Mọi người đang nói và chờ một không khí căng thẳng sắp nổ bùng.

- Ừa... Ừa... - Tuyết Anh bùng miệng cổ nuốt cơn buồn nôn vào.

Không nén được, cô đành xô ghế hấp tấp chạy ra cửa, đến bậc thềm cô nôn vọt ra ngoài. Hoàng Bảo lo lắng đuổi theo:

- Tuyết Anh? Em sao vậy?

Tuyết Anh cứ nôn đến mệt lả. Bà Giang bước ra soi mói:

- Là bác sĩ, con không lo được cơn buồn nôn của cô ta sao vậy? Kiểu buồn nôn này chỉ có những người... ồm nghén mới nôn như vậy?

Tuyết Anh không trả lời được vì mệt, mà có trả lời đi nữa, cô cũng không biết trả lời như thế nào. Những lời mai mỉa châm biếm kia đây ác ý bôi nhọ cô, khi Tuyết Anh để lộ khuyết điểm.

- Tuyết Anh! Em nghe trong người sao rồi?

Tuyết Anh lau mặt, cô đứng đầu và đứng lên:

- Em không sao. Anh nói với mọi người cho em xin lỗi.

Giọng điệu bà Giang vẫn nửa ngọt ngào nửa châm biếm:

- Cô có thai, đúng không? Nhìn cần cổ của cô và kiểu nôn của cô. Ông Giang ơi! Ông nên mừng sắp có cháu gọi ông bằng ông nội. Tuyết Anh! Cô mắc cỡ gì mà không nói cho mọi người biết?

Hoàng Bảo sững người ra, rồi vọt chụp vai Tuyết Anh:

- Tuyết Anh! Có phải em có thai? Phải không?

- Em...

Tuyết Anh nói không được, cô chỉ biết gật đầu thay cho câu trả lời:

- Em... em...

Minh Thư xông lại, cô kéo Tuyết Anh ra dũi dũi:

- Có đúng không?

Mọi người vây quanh, những đôi mắt tò mò và cả hần học đổ dồn vào Tuyết Anh, cô bật khóc:

- Anh Bảo, đưa em về đi!

Minh Thư nghiêng răng quát:

- Sao không trả lời câu hỏi của tôi?

Hoàng Bảo vội đẩy Minh Thư ra, anh nghiêm mặt:

- Tuyết Anh không có bổn phận hay lý do nào để trả lời câu hỏi của em cả. Em không nên quá đáng.

Hoàng Bảo khoác vai Tuyết Anh như sẵn sàng che chở cho cô:

- Em đã khỏe chưa?

Minh Thư tức giận:

- Anh không thể nói em quá đáng, bởi vì má lớn của anh đã nhận tiền của mẹ em. Đã nhận tiền tức là đã có giao ước. Tại sao em không có quyền hỏi Tuyết Anh? Trước đó em từng cho cô ấy biết em là vợ sắp cưới của anh.

- Anh chưa bao giờ xem em là vợ sắp cưới cả. Minh Thư! Em đừng dựa vào câu nói mà lúc đó em và anh là những đứa trẻ, chưa có nhận thức như thế nào là tình yêu.

Minh Thư giậm chân quay sang bà Giang:

- Má! Bây giờ má tính sao? Má đã nhận tiền của mẹ con?

Ông Giang xen vào, gương mặt của ông đầy vẻ giận dữ:

- Tại sao bà làm như vậy hả Thu?

Vừa sợ vừa tức, bà Thu quắc mắt nhìn Hoàng Bảo:

- Con là đứa con bạc bẽo. Ai đã lo lắng cho con hả Bảo, mà bây giờ con đối xử với má lớn như vậy?

Ông Giang nạt đùa:

- Bà đã nhận bao nhiêu tiền của ba mẹ Minh Thu rồi hả? Mau trả lại ngay!
- Tôi...

Bà Thu liếc sang Việt:

- Tôi đã đưa cho Việt hết phân nửa.
- Trời đất ơi!

Đến phiên Thu Trang gần như nhảy dựng lên:

- Anh Việt! Anh nhận của mẹ bao nhiêu tiền rồi hả?

Việt lúng túng:

- Có bao nhiêu đâu.

Ông Giang lắc đầu buông thông tay. Ông không còn đủ sức để chịu đựng nữa, nên đi ngay vào trong, vào phòng của mình đóng cửa lại.

Tuyết Anh cúi mặt ăn năn:

- Anh Bảo! Em xin lỗi, đã làm cho sinh nhật của ba anh mất vui.
- Em không có lỗi. Hãy trả lời câu hỏi của anh, có phải em...
- Ba tháng rồi, anh ạ.
- Ba tháng?

Hoàng Bảo sững sờ:

- Tại sao em không hề nói cho anh biết?
- Em định... tối nay sẽ nói.

Minh Thu khóc nức lên, cô lao bỏ ra ngoài leo lên xe mở máy phóng ào đi.
Bà Thu hét hoảng kêu lên:

- Minh Thu, đừng đi. Việt! Con làm ơn lấy xe đuổi theo Minh Thu giùm mẹ.
- Dạ.

Việt vội vã lấy xe phóng đuổi theo. Bàn tiệc trong nhà trở thành lạnh ngắt, không ai buồn ngồi lại bàn.

Hoàng Bảo kéo Tuyết Anh đi:

- Chúng ta đi về.

Tuyết Anh riu riu đi theo, cô không nghĩ gia đình Hoàng Bảo phức tạp như vậy, và cũng có lẽ vì thế mà anh bỏ ra ngoài sống.

Xe về trở lại nhà, Hoàng Bảo đi ngay vào nhà, anh khoanh hai tay trước ngực.

- Bây giờ em nói đi, tại sao em giấu anh?

Tuyết Anh ấp úng:

- Thực sự em không nghĩ là... một lần chúng ta đến với nhau, mà em lại có thai. Phải có thai hơn hai tháng em mới biết mình mang thai.

- Vậy tại sao em không cho anh biết? Em có ý định gì vậy?

- Em rất bối rối? Dùng đứa con ràng buộc anh, em không thích.

- Anh cho em biết, không có chuyện thích hay không thích... đứa con trong bụng em là của anh, không phải của riêng mình em, cho em tự quyết định.

- Anh nói như vậy là sao?

- Phải phạt em.

- Hừ.

- Anh hôn em ngộp thở luôn.

Hoàng Bảo kéo Tuyết Anh vào mình, anh hôn cô:

- Em có biết anh đang rất hạnh phúc, một hạnh phúc thật bất ngờ, anh sắp được làm ba. Mình cưới nhau nghen em.

- Liệu ba anh và má lớn có đồng ý?

- Ba anh hay má lớn đồng ý thì tốt. Còn không đồng ý cũng không sao, anh có toàn quyền quyết định hôn nhân của anh. Em đáng ghét lắm, đã mang thai con của anh, còn lạnh lùng xua đuổi anh, lỡ như anh đi cưới Minh Thư rồi sao?

- Thì em xem như mất anh, một người dễ dàng quên, em sẽ... cho đi luôn.

Hoàng Bảo vờ trừng mắt nghiên răng:

- Em cho anh là loại người bạc bẽo vô thủy chung như vậy sao? Đáng đánh cho một trận đòn.

Anh giơ tay lên... song chỉ là tát nựng:

- Yêu em nhiều quá, làm sao anh nỡ tát em, dù là dùng một cành hoa đánh em.

Tuyết Anh phì cười:

- Em không nghĩ ông bác sĩ khám bệnh chích thuốc lại có tâm hồn lãng mạn như vậy.

- Nhìn anh xem, bộ anh khô khan lắm sao? Anh sẽ chứng minh tình yêu của anh cho em thấy.

Hoàng Bảo bế bổng Tuyết Anh lên, anh hôn cô thật dịu dàng và cũng không kém phần say đắm.